

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 141/09-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. mája 2009 predbežne prerokoval sťažnosť P. T., B., zastúpeného advokátom JUDr. R. B., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj základného práva na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň a tiež základného práva podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť zaručeného v čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 2 S 16/2006 a jeho rozsudkom z 29. januára 2008, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sžo 66/2008 a jeho rozsudkom z 21. januára 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. T. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. apríla 2009 doručená sťažnosť P. T. (ďalej len sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie základného

práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a tiež základného práva na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj základného práva podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť zaručeného v čl. 35 ods. 1 ústavy postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 S 16/2006 a jeho rozsudkom z 29. januára 2008, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sžo 66/2008 a jeho rozsudkom z 21. januára 2009.

1. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že *„Sťažovateľ bol na základe rozhodnutia riaditeľa Colného úradu Č. zo dňa 4. 5. 2006... prepustený zo služobného pomeru z dôvodu porušenia služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom... Predmetné rozhodnutie... bolo potvrdené rozhodnutím Colného riaditeľstva Slovenskej republiky zo dňa 3. 7. 2006...“*

Ako vyplýva z vyššie uvedených rozhodnutí, sťažovateľ mal porušiť základné povinnosti colníka... tým, že v dennej zmene dňa 26. 3. 2006 na stanovisku dovoz na PCU U. nedôslednou, povrchnou a neadbalo vykonanou colnou kontrolou motorového vozidla AUDI... prepustil v predmetnom motorovom vozidle cigarety v celkovom množstve 220 škatuliek cigariet zn. Prima Sribna označených kontrolnou známkou UA, čím konal v rozpore s článkom 46 ods. 1 písm. a) Nariadenia Rady EHS č. 918/83 z 28. marca 1983... ako aj v rozpore s ustanovením § 9 ods. 3 písm. o) zákona č. 652/2004 Z. z. o orgánoch štátnej správy v colníctve.

Na základe žaloby sťažovateľa boli tieto rozhodnutia predmetom preskúmania v konaní na Krajskom súde v Prešove, ktorý rozsudkom zo dňa 29. 1. 2008... žalobu zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že vyššia miera zodpovednosti je odzrkadlená v zákone a tomu musia zodpovedať aj vyššie možnosti postihu zo strany nadriadených orgánov. Porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti sa môže colník dopustiť aj z nebanlivosti a nemusí ísť len o úmyselné konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací rozsudkom zo dňa 21. 1. 2009... potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa z dôvodu, že podľa jeho názoru si správne orgány oboch stupňov pre záver, že žalobca svojím konaním porušil základné povinnosti colníka, porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie

v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, zadovážili dostatok skutkových podkladov a vyvodili z nich správny právny záver.“

2. Sťažovateľ sa domnieva, že „*predmetnými rozsudkami prvostupňového a druhostupňového súdu bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 a právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť v zmysle čl. 35 ods. 1 Ústavy SR“*.

3. Podľa názoru sťažovateľa „*oba súdy dospeli na základe zisteného skutkového stavu k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, a tým k porušeniu Ústavou SR garantovaných práv. Z administratívneho spisu jednoznačne vyplýva, že sťažovateľ vynaložil maximálne úsilie a vykonal v uvedenom vozidle dôslednú kontrolu, ktorej spôsob podrobne opísal do zápisnice zo dňa 5. 4. 2006. Na základe takto zisteného skutkového stavu nie možné dospieť k záveru, že sťažovateľ vykonal kontrolu povrchným a nedôsledným spôsobom.“*

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„I. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 21. 1. 2009, č. k. 2 Sžo 66/2008, ktorým potvrdil rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 29. 1. 2008, č. k. 2 S 16/2006-37 porušil základné právo sťažovateľa súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj základné právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť v zmysle čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

II. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 21. 1. 2009, č. k. 2 Sžo 66/2008, ako aj rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 29. 1. 2008, č. k. 2 S 16/2006-37 sa zrušuje a vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

III. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť advokátovi sťažovateľa náhradu trov konania do troch dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie označených základných práv zaručených ústavou postupom krajského súdu a najvyššieho súdu a ich rozhodnutiami v jeho pracovnoprávnej veci (upravenej zákonom č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov v znení neskorších predpisov).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 35 ods. 1 ústavy každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť.

5. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ predmetnou sťažnosťou napadol aj postup krajského súdu. Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať napadnutý postup krajského súdu, keďže proti nemu bol prípustný zákonom ustanovený prostriedok nápravy, ktorý sťažovateľ využil, keď proti rozsudku krajského súdu č. k. 2 S 16/2008-37 z 29. januára 2008 podal odvolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 2 Sžo 66/2008 z 21. januára 2009 tak, že potvrdil napadnutý rozsudok krajského súdu. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžo 66/2008 z 21. januára 2009, možno zo sťažnosti vyvodit', že sťažovateľ vidí porušenie svojich základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy najmä tým, že „*oba súdy dospeli na základe zisteného skutkového stavu k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci*“.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory

všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy označeným rozhodnutím najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov.

V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 2 Sžo 66/2008 z 21. januára 2008 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy.

Po oboznámení sa s obsahom uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd svoje rozhodnutie, ktorým nevyhovel sťažovateľovmu odvolaniu a potvrdil prvostupňový rozsudok, náležite odôvodnil, čo vyplýva aj z nasledujúcich relevantných častí odôvodnenia napadnutého uznesenia:

„... Najvyšší súd SR ako súd odvolací... prejednal vec... Dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozhodol na odvolacom pojednávaní podľa § 250ja ods. 3 OSP... rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil.

Z obsahu predložených spisov odvolací súd zistil, že predmetom súdneho preskúmavacieho konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým bolo zamietnuté jeho odvolanie a potvrdené prvostupňové rozhodnutie riaditeľa Colného úradu Č. zo dňa 4. mája 2006... o prepustení žalobcu zo služobného pomeru... Služobný úrad

prepustil žalobcu zo služobného pomeru na tom skutkovom základe, že v nočnej zmene dňa 26. 03. 2006 na stanovisku dovoz na hraničnom prechode PCÚ U. nedôslednou, povrchnou a nebdalo vykonanou colnou kontrolou motorového vozidla zn. Audi... prepustil v predmetnom motorovom vozidle cigarety v celkovom množstve 220 Škatuliek cigariet zn. Príma Sribna označených kontrolnou známkou UA na značenie tabakových výrobkov, čím konal v rozpore so zákonom. Podstatou námietok žalobcu boli opakované tvrdenia, že on neporušil služobnú disciplínu zvlášť hrubým spôsobom, lebo bežnou kontrolou nebolo možné odhaliť pašované cigarety a policajti zastavili predmetné vozidlo len preto, lebo mali informáciu, že preváža cigarety. Žalobca tiež namietal, že na úplnú vnútornú kontrolu neboli vytvorené podmienky. So všetkými relevantnými námietkami žalobcu sa vyporiadal už žalovaný správny orgán v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia ako aj krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku. Najvyšší súd SR preto nebude opakovať odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a ani odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, ale na ne ako na vecne správne a postačujúce odkazuje... V súdnom odvolacom konaní nevyšli najavo žiadne také nové skutočnosti, s ktorými by bolo potrebné osobitne sa zaoberať.

Ked' teda krajský súd dospel k právnomu záveru, totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd z dôvodov, uvedených vyššie, za správny. Správne orgány oboch stupňov si pre záver, že žalobca svojím konaním porušil základné povinnosti colníka, porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, zadovážili dostatok skutkových podkladov a vyvodili z nich správny právny záver.

Preto Najvyšší súd SR ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny... potvrdil. Pritom sa stotožnil s právnym posúdením a dôvodmi krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania... ako aj rozsahom a dôvodmi podanej žaloby...“

Keďže najvyšší súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia odvolával na „*vecne správne a odôvodnené... odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu*“, považuje ústavný súd za právne relevantné citovať podstatné časti odôvodnenia tohto prvostupňového rozhodnutia:

„... Krajský súd... preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe... vypočul účastníkov konania a oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu u ostatného spisového materiálu a dospel k záveru, žaloba nie je dôvodná...

Z pripojeného administratívneho spisu bolo zistené, že žalobca patril ku skúseným colníkom s približne 15 ročnou praxou. Zo záznamu napísaného dňa 26. 3. 2006 Úradom hraničnej a cudzineckej polície PPZ Riaditeľstvo hraničnej polície v S., oddelenie hraničnej kontroly PZ U. vyplýva, že dňa 26. 3. 2006 v čase o 11.00 hod. hliadka OHK U. vykonávala službu v služobnom obvode na štátnej ceste 1/74 na križovatke ciest U. – L. – K., kde zastavila a kontrolovala vozidlo Audi..., ktoré riadil vodič V. P..., ktorý bol vyzvaný veliteľom hliadky, aby odkryl priestor za sedačkou vodiča, pričom vodič odpovedal, že tam má ukrytých 5 kartónov cigariet. Následne bol vyzvaný, aby vozidlom išiel na OHK U., kde bola vykonaná kontrola vnútorných priestorov vozidla, a v predných sedačkách bolo nájdených 10 kartónov značky Prima Sribna. Dva kartóny cigariet boli nájdené v zadnom blatníku motorového vozidla, zabalené v ženských pančuchách, ďalších 10 kartónov bolo nájdených vo vnútornom zadnom odkladacom priestore, teda celkovo bolo nájdených 22 kartónov cigariet. K vstupu z Ukrajiny na Slovensko uviedol, že prekročil hranicu cez hraničný priechod U. – M. B. toho istého dňa okolo 10.40 hod., kde jazdil po štátnej ceste 1/74 v smere do S. Colný úrad Č. napísal dňa 26. 3. 2006 úradný záznam z výkonu služby zo dňa 26. 3. 2006 s referentom P. T. Ten uviedol, že v uvedený deň bol zaradený vedúcim zmeny na pracovisko. K motorovému vozidlu Audi, ktorého vodičom bol V. P. uviedol, že po pasovej kontrole vyzval vodiča, že či dováža nejaký tovar k precleniu, pričom odpoveď znela, že nedováža žiaden tovar k precleniu. Pri colnej kontrole, ktorú vykonal podľa rozkazu RCÚ č. 5/1998 MDP vodiča prostriedkami možnými, ktoré sú na pracovisku nezistil žiadne nedostatky, preto vozidlo prepustil na územie SR zápisom v programe TALON v čase o 10.45 hod. Úplná colná kontrola bola vykonaná zo zameraním na predný a zadný nárazník, všetky 4 kolesá s rezervným kolesom, priestorom pod ním a v okolí

rezervného kolesa, dutiny predných a zadných blatníkov, podbehov všetkých 4 dverí, priestoru pod prednými a zadnými sedačkami, v samotnej sedačke aj operadla hmatom, dosky za operadlom zadnej sedačky, prístrojovej dosky a priestoru v nej, strechy a čalúnenia, následne priestorov pri motorovej časti, chladiča, svetlometov, priestoru pod stieračmi, vzduchový filter a iné časti pohľadom, ktoré sú súčasťou colnej kontroly.

Celkový colný dlh bol vyčíslený na nie menej ako 10 249 Sk, Na základe takto zistených skutočností vedúci pobočky Colného úradu U. podal návrh na uloženie disciplinárneho opatrenia žalobcovi. Riaditeľ Colného úradu Č. rozhodnutím zo dňa 4. 5. 2006 č. R - 17676/2006-5334 podľa § 183 ods. 1 písm. d) zákona ostatnej službe colníkov prepustil žalobcu zo služobného pomeru. Jeho konanie považoval za porušenie služobnej prísahy, služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Predchádzajúci súhlas s prepustením žalobcu zo služobného pomeru dal závodný výbor ZO SLOVES pri Colnom úrade Č. dňa 4. 5. 2006.

Podľa ustanovenia § 2 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov o zmene a doplnení niektorých zákonov, colníkom sa rozumie fyzická osoba, ktorá je v služobnom pomere podľa tohto zákona a vykonáva štátnu službu v služobnom úrade. Jednou z podmienok vzniku služobného pomeru colníka je zloženie služobnej prísahy. Tá obsahuje aj sľub čestnosti, statočnosti, disciplinovanosti ako aj ochrany bezpečnosti a verejného poriadku. Od služobnej prísahy colníka sa odvíjajú jeho služobné povinnosti uvedené v ustanovení § 43 a § 44 tohto zákona. Základnou povinnosťou colníka, vychádzajúc z citovaných ustanovení, je dôsledne plnenie si svojich povinností stanovených nielen zákonmi a všeobecne záväznými predpismi, ale aj služobnou prísahou, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených.

Ustanovenie § 180 zákona č. 200/1998 Z. z. vymedzuje rozsah spôsobov skončenia služobného pomeru colníkov. Ustanovenie § 183 vymedzuje spôsoby skončenia služobného pomeru prepustením. Dôvodom na skončenie služobného pomeru porušením služobných povinností je iba ustanovenie § 183 ods. 1 písm. d) citovaného zákona.

Podľa ust. § 183 ods. 1 písm. d) citovaného zákona služobný úrad prepustí colníka zo služobného pomeru, ak

- porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Zákon o štátnej službe colníkov nie je možné porovnávať s porušením pracovnej disciplíny ostatných pracovníkov, ktorých činnosť je založená na zmluvnom vzťahu a posudzuje sa podľa zákonníka práce. Vyššia miera, zodpovednosti colníkov je teda odzrkadlená v zákone a tomu musia zodpovedať aj vyššie náležitosti postihu zo strany nadriadených orgánov. Porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti sa môže colník dopustiť aj z nedbanlivostí a nemusí ísť len o úmyselné konanie, ktoré by mohlo zakladať aj prípadnú trestnú zodpovednosť (pozri stanovisko správneho kolégia Najvyššieho súdu SR z 9. 5. 2002, rozsudok Najvyššieho súdu SR spis. zn. 5 Sž 35/2002).

V danom prípade žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán kvalifikoval konanie žalobcu v súlade so zákonom a to najmä s prihliadnutím na množstvo dovážaného tovaru a jeho uloženie v osobnom motorovom vozidle. Neobstojí preto tvrdenie žalobcu, že vo veci nebol dostatočne zistený skutkový stav, že rozhodnutie je nepreskúmateľné, a že bolo vydané v rozpore so zákonom.

Vychádzajúc z pripojeného spisového materiálu, námietky žalobcu uvedené v žalobe nie sú takými námietkami s ktorými by sa už nebol žalovaný vo svojom rozhodnutí dostatočne podrobne vypořiadal, preto tieto námietky nemohli obstať.

Žalobca v žalobe neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by bolo preukázané porušenie alebo ohrozenie jeho subjektívnych práv alebo že by sa preukázalo, že správne orgány pri hodnotení nimi vykonaných dôkazov porušili zákon.

Z týchto podstatných dôvodov krajský súd dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného je správne a zákonné, preto žalobu podľa § 250j ods. 1 O. s. p. zamietol.“

Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu (tiež krajského súdu) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia

činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, I. ÚS 34/09).

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého uznesenia presvedčil, že najvyšší súd sa odvolacími námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Pretože namietané rozhodnutie najvyššieho súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu.

Ústavný súd v tejto súvislosti ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi odôvodnením rozhodnutia najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto sťažnosť v tejto jej časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

7. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 35 ods. 1 ústavy ústavný súd poznamenáva, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocenčné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08). Keďže ústavný súd sťažnosť v časti pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy označeným rozhodnutím najvyššieho súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie ďalšej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 35 ods. 1 ústavy, bolo už len nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotnoprávneho charakteru a ústavnoprocenými princípmi z perspektívy ich možného porušenia.

8. Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. mája 2009

